

- 2) W wypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze i biorąc pod uwagę stanowisko zajęte przez włoski Corte costituzionale (trybunał konstytucyjny) [w wyroku] nr 269/2017 z dnia 14 grudnia 2017 r., wydanym po wyroku [Trybunału Sprawiedliwości z dnia 5 grudnia 2010 r., M.A.S. i M.B., C-42/17, EU:C:2017:936], w świetle art. 31 ust. 2 i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 267 TFUE i art. 4 Traktatu o Unii Europejskiej, czy orzeczenie, jakie Trybunał Sprawiedliwości musi wydać w niniejszym postępowaniu prejudycjalnym, zważywszy na sprzeczność między prawem Unii Europejskiej i art. 2 ust. 3 i 3-bis ustawy nr 117 z dnia 13 kwietnia 1988 r., w ramach postępowania głównego, w którym stroną pozwaną jest organ publicznej administracji państwowej, można uznać za równoważne z przepisem prawa Unii Europejskiej, który ma bezpośrednią skuteczność i podlega bezpośredniemu zastosowaniu przez sąd krajowy, umożliwiając odstąpienie od stosowania sprzecznego przepisu prawa krajowego?
- 3) W wypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy sędzia sądu powszechnego lub sędzia zawodowy może być uznany za pracownika zatrudnionego na czas nieokreślony porównywalnego z „sędzią pokoju” będącym pracownikiem zatrudnionym na czas określony, o takim samym stażu pracy jak sędzia sądu powszechnego, do celów stosowania klauzuli 4 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, przyjętego dyrektywą 1999/70⁽¹⁾, jeżeli funkcje związane ze sprawowaniem wymiaru sprawiedliwości są takie same, lecz różne są procedury naboru na stanowisko sędziego sądu powszechnego (pod względem kwalifikacji i egzaminów, stabilnego zatrudnienia, zasadniczej nieusuwalności stosunku pracy na czas nieokreślony, z wyjątkiem rzadkich przypadków poważnego naruszenia obowiązków służbowych) i stanowisko sędziego pokoju [pod względem kwalifikacji, zatrudnienia na podstawie umowy na czas określony, która podlega uznaniowemu odnowieniu w wyniku pozytywnej oceny okresowej Consiglio superiore della magistratura (najwyższej rady sądownictwa) i natychmiastowemu wypowiedzeniu w razie negatywnej oceny pracy sędziego honorowego]?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. 1999, L 175, s. 43).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Kiel (Niemcy)
w dniu 12 października 2018 r. – KH / Sparkasse Südholstein**

(Sprawa C-639/18)

(2019/C 25/20)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Kiel

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: KH

Strona pozwana: Sparkasse Südholstein

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w rozumieniu art. 2 lit. a) dyrektywy 2002/65/WE⁽¹⁾ umową zawartą „w ramach zorganizowane[go] [systemu] sprzedaży na odległość lub [zorganizowanego] systemu świadczenia usług prowadzonego przez dostawcę” jest umowa, na podstawie której dochodzi do zmiany istniejącej umowy pożyczki wyłącznie w odniesieniu do wysokości uzgodnionego oprocentowania (porozumienie dodatkowe dotyczące oprocentowania), w przypadku gdy oddział banku zawiera zabezpieczone hipotecznie umowy pożyczki służące finansowaniu nieruchomości wyłącznie w swoich lokalach, natomiast w toku trwających stosunków handlowych zawiera umowy zmieniające zawarte wcześniej umowy pożyczki częściowo także przy wyłącznym wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość?
- 2) Czy mamy do czynienia z „umową dotyczącą usług finansowych” w rozumieniu art. 2 lit. a) dyrektywy 2002/65/WE, w przypadku gdy istniejąca umowa pożyczki zostanie zmieniona wyłącznie w odniesieniu do uzgodnionego oprocentowania (porozumienie dodatkowe dotyczące oprocentowania), a okres obowiązywania umowy nie zostanie przedłużony ani kwota pożyczki nie ulegnie zmianie?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 września 2002 r. dotycząca sprzedaży konsumentom usług finansowych na odległość oraz zmieniająca dyrektywę Rady 90/619/EWG oraz dyrektywy 97/7/WE i 98/27/WE, Dz.U. 2002, L 271, s. 16.